

μίγμα παράδοξον χαρᾶς ὀνείρων καὶ ὀδύνης
ὁ πρῶτος ἔρως τῆς νυκτὸς ἐγέννησεν ἐκείνης.

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ.

— Παιδίον μου, πρὸς τὸν θεὸν ἀνύψωσον τὰς χεῖρας
καὶ αἶνον ὡς ἐκφέρωσι τὰ χεῖλη σου λατρείας·
τέκνα δὲν εἵμεθα τυφλά, τυφλῆς, ἀγρίας μοίρας·
μᾶς ἐπιβλέπει ὁ θεὸς μετὰ φιλοστοργίας.
Εἶναι ἐλπίς ἡ προσευχή· γλυκεῖα ἁρμονία,
ἣν θίγουσα τὸ ἄπειρον ἐκχύνει ἡ καρδιά.

— Ἐνῷ ἡ μήτηρ ἄγρυπνὸς τὸν ὕπνον σου φυλάττει,
ἄλλα παιδιά ὀρφανὰ καὶ ἔρημα θρηνοῦσιν·
ἂν χθὲς ἀγκάλη μητρικὴ εὐδαίμων τὰ ἐκράτει,
εἰς μάτην ἤδη ἄσυλον στοργῆς ἐπιζητοῦσιν·
ὑπὲρ τοσούτων ὀρφανῶν τὸ γόνυ κλίνει· μίαν
μητέρα τόρα ἔχουσιν αὐτὰ, τὴν Παναγίαν.

— Τὸ ἔγκλημα ἀγριωπὸν ἐν τῇ σκοτίᾳ μένει,
καὶ ὡς λύκος θύμκτα ζητεῖ καὶ ἐνεδρεύει·
ἡ ἀδικία κάτωχρος καὶ ἀπεσκληρημένη
μόνον τὴν μάχαιραν αὐτῆς καὶ τὸν χρυσὸν λατρεύει.
Ἄλλ' ἔχει κάποτε πολλὴν ἡ συμφορὰ πικρίαν
καὶ φαρμακεύει καὶ αὐτὴν τὴν ἀγαθὴν καρδίαν.

— Ὁ νόμος εἶναι αὐστηρὰ, ἀμείλιχος θεότης·
σπλάγχνα δὲν ἔχει, ἀγαλμα ψυχρὸν ἂν καὶ ὠραῖον,
ὅποσα πάσχει λησμονεῖ δεινὰ ἡ ἀνθρωπότης,
βλέπει τὸν ἁμαρτάνοντα, δὲν βλέπει τίς ὁ κλαίων.
Ὁ πλάστης ὁμῶς συγχωρεῖ στυγνῶς, δὲν ἐπιπλήττει·
συγγνώμην καὶ ὑπὲρ αὐτῆς τῆς ἀδικίας ζῆτει.

— Τίς οἶδε πόσοι πένητες λιμώττουσι καὶ πόσοι
μαστιζοῦνται ἀνηλεῶς ὑπὸ τῆς τρικυμίας,
οὐδὲ καλύβην ἔχοντες μικρὰν ν' ἀναπαυθῶσι·
ἀπέκαμαν παλαίοντες κατὰ τῆς δυστυχίας·
ταλαίπωροι! δὲν ἔχουσι προστάτην ἄλλον πλέον
ἢ προσευχὴν ὑπὲρ αὐτῶν ἀπὸ ἀγνῶν χειλέων.

— Ἀκούεις ἔξω; ὁ βορρᾶς συρίζει εἰς τὰ δάση,
ὀγκοῦται ὁ Ὠκεανὸς συστρέφεται τὸ κύμα,
καὶ ἐνῷ ἡ στέγη τοῦ πατρὸς τὸν ὕπνον του φυλάττει,
ὁ ναύτης πλέει εἰς ὑγρὸν καὶ παγετώδη μνηῆμα.
Πρὸ τῆς εἰκόνης τοῦ Χριστοῦ ἡ σύζυγός του κλαίει ...
προσεύχου καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ, πρὸς θάνατον παλαίει.

Προσεύχου· εἶναι συνεχῆς ἄγων αὐτὸς ὁ βίος·
ἀρχίζει μὲ μειδίαμα καὶ λήγει μὲ τὸν θρήνον·
δὲν ἔχει ὁ Ὠκεανὸς γαλήνην αἰωνίως,
καὶ τὸ παιδίον γίνεται ἀνὴρ ὠχρὸς καὶ κλίνων.
Προσεύχου, ἴσως αὔριον, ἐὰν καὶ σὺ θρηνήσης,
ἀγνὴ καρδίᾳ διὰ σὲ προσευχηθῇ ἐπίσης.

Ο ΛΙΝΟΣ.

Ἦδη τῶν δένδρων αἱ σκιαὶ δηλοῦσι μεσημβρίαν
καὶ αἱ παρθένοι ἔπαυσαν τὴν ἄμπελον τρυγῶσαι·
ὕπὸ τὴν πλάτανον σκιὰν ἐξέλεξαν παχεῖαν,
καὶ ἅπασαι συνέρρευσαν περὶ αὐτὸν σκιρτῶσαι.

Ἰδέτε· τὰ καλάθια χαμαὶ τοποθετοῦσι,
ποθοῦσαι διασκεῖδασιν μετὰ τὴν ἐργασίαν·
παῖδα κρατοῦντα φόρμιγγα πλησίον των καλοῦσι
καὶ τάσσονται πρὸς τὸν χορὸν μὲ εὐθυμον καρδίαν.

Τοιαύτην ὥραν ἄλλοτε ἀπέθανεν ὁ Λίνος·
φεῦ! τὴν ὥραίαν τοῦ ψυχῆν ὁ θάνατος ἐκάλει·
καθὼς ὁ ἔρως εὐμορφος, ξανθὸς καθὼς ἐκεῖνος
ὁ παῖς τὸ βλέμμα ὕψωσε καὶ ἤρχισε νὰ ψάλλῃ.

II

α—Ἦδη τὸ ἄρμα τοῦ ἡλίου
ἀκτῖνας καυστικὰς σκορπιζόν
πλησίον βαίνει τοῦ Συρίου·
μεσουρανεῖ τὴν γῆν φωτίζον.

α' Ὑπὸ πυκνὴν σκιὰν πλατάνων
κόραι τὸ ἄσμ' ἀκολουθεῖτε·
τὸ ἔργον παύει τῶν δρεπάνων·
τὸν Λῖνον μετ' ἐμοῦ θρηνεῖτε!

α Τὸ ἔαρ ἔθαλλεν ἀκμαῖον
ἡ πεδιάς ἦτο ποικίλη,
ὁ ζέφυρος εὐώδης πνέων
τὴν φύσιν, ἔλεγες, ἐφίλει.

α' Ἀλλ' ἡλῖος ἐπῆλθε καίων.
— Οἴμοι! τὰς ὥρας τὰς γλυκείας! —
ροφᾷ τὸ χρῶμα τῶν ἀνθέων,
ροφᾷ τὴν δρόσον τῆς πρωΐας.

α Αἶ! Λῖνε! ἡ ζωὴ ἐπίσης
ἔχει ἐαρινὴν πρωΐαν·
ἀπλοῦται θαλερὰ ἡ φύσις
στολίζει μ' ἄνθη τὴν καρδίαν.